

HUCK FINNS HÆNDELSER

MARK TWAIN
(SAMUEL LANGHORNE CLEMENS)

HUCK FINNS HÆNDELSE

AF

MARK TWAIN

I FULDSTÆNDIG OVERSÆTTELSE

VED

B. A. DUURLOO

KØBENHAVN OG KRISTIANIA
DET DANSK-NORSKE FORLAGSKOMPAGNI
V. SCHULTZ'S BOGTRYKKERI A/S

1910

FØRSTE KAPITEL.

Da De sikkert nok har læst „Lille Toms Æventyr“, behøver jeg ikke at forestille mig for Dem. Denne Bog er skrevet af en vis Mark Twain, og hvad der staar at læse i den, er Sandhed — i hvert Fald det meste. Hist og her har han jo nok „digtet“ lidt til, men det har ikke stort at sige. Jeg har endnu aldrig kendt nogen, som ikke i Ny og Næ, naar det passede, har stukket en lille Løgn ud; de eneste skulde da være Tante Polly, Enken Douglas eller Mary. Toms Tante Polly, hans Søster Mary og Enken Douglas optræder alle sammen i Bogen om Toms Æventyr, og den indeholder — som nævnt — den rene, skære Sandhed, blandet med en Smule „Usandfærdighed“.

Denne Bog sluttede med, at Tom og jeg fandt de rare Penge, som Røverne havde gemt i en Hule, og saaledes begge to blev meget rige. Hver af os bekom 6000 Dollars i klingende Guld. Det var et storartet Syn som de laa stablet op i en Dynge. Saa var det, at Dommeren Thatcher tog min Andel i Opbevaring og satte den paa Renter, saa der faldt en Dollar af til mig hv'er Dag. Jeg vidste sandt at sige heller ikke, hvad jeg skulde have taget mig til med saa mange Penge.

Enken Douglas tog mig saa til sig som sin Søn, og — som hun sagde — hun vilde forsøge at gøre mig til „en velopdragen Person“. Men jeg kan forsikre, at

det smagte mig ilde; det blev et frygtelig surt Liv for mig i hendes Hus, hvor der herskede den modbydeligste Regelmæssighed fra Dag til Dag; man skulde spise og sove paa bestemt fastsatte Tider. Men saa stak jeg en skønne Dag fra det hele, fik fat i mine gamle Klude — og før nogen vidste et Ord af det, var jeg ude i Skoven og i Frihed.

Men Tom Sawyer, min gamle Ven Tom, fik snuset mig op, og han fortalte, at han just var i Færd med at organisere en ny Røverbande, og lovede, at jeg skulde blive optaget som Medlem af den, hvis jeg vilde vende tilbage til Enken og igen lade mig gøre til „en veløpdragen Person". Og saa føjede jeg ham da.

Enken flød i Taarer, da jeg igen stillede hos hende; hun kaldte mig for et stakkels forvildet Lam og en hel Del mere, som hun dog ikke mente noget ondt med. Saa blev jeg igen puttet i de fine Klæder, hvori jeg ikke kunde andet end bare svede og svede, saa utilpas følte jeg mig i dem. Nu gik det igen i den gamle Lirumlarum. Naar Enkens Maaltids-Klokke tonede, maatte jeg være der paa Pletten. Var man saa lykkelig bænket ved Bordet, kunde man ikke en Gang straks fare løs; man maatte, Gud hjælpe mig, vente, indtil Enken med Hovedet dukket andægtigt ned mellem Skuldrene fik mumlet et eller andet. Men det var dog ikke noget om Maden, nej, den var i og for sig upaa-klagelig, kun stødte det mig, at hver Ting var tilberedt for sig; jeg havde hellere set, at Suppe, Kød og Gemyse havde været lavet sammen i en Vælling. Det holder jeg meget mere af, for saa faar man da en god Mundfuld Sauce, der hjælper tit at faa alt til at glide glat ned. Naa, det er imidlertid en ren Smagsag!

Efter Maaltiderne fik hun saa listet en Bog frem og læste for mig om Moses og Profeterne og jeg straaledede af Glæde over at høre om alt det, der skete med

den stakkels lille Fyr. Men saa slap det pludselig ud af hende, at de allesammen havde været døde og begravet i mange Herrens Tider. Naa, det skuffede mig og jeg var færdig med ham, — hvad vedkommer døde og begravede Mennesker mig, **maa** jeg spørge om? De interesserer i hvert Fald ikke mig! —

Saa fik jeg engang saadan Lyst til at ryge og spurgte Enken, om jeg ikke **nok** maatte. Jo Tak! Der kom jeg godt op at **køre**! Hun fortalte, at det passede sig slet ikke; det maatte jeg ikke tænke **paa**; det var en afskyelig Vane og tilmed noget Griseri. Ja, saadan er Menneskene nu engang! De snakker om Ting, som de intet Begreb har om. Der sidder det Kvindemenneske og piner mig med Moses, som er hende aldeles uvedkommende, **som** hun ikke engang er den mindste Smule i Familie med, og som der ikke længere er det ringeste at stille op med, hvorimod hun glat væk forbyder mig al Rygning, som dog ikke er nogen ilde Skik. Naa, selv brugte hun Snus, men det er naturligvis en Selvfølgelighed og ikke nogen Fejl, eftersom det var noget, hun selv gjorde.

Enkens Søster, Miss **Watson**, en temmelig indtørret Pebermø, der nylig var flyttet sammen med hende, gjorde nu, bevæbnet med en Lærebog, et Udfald mod mig. En Timestid maatte jeg holde hende Stangen, og derpaa afløste Enken med sin Moses hende; jeg var saa at sige stadig som et **vist** Dyr mellem to haarde Negle. Længe kunde det naturligvis ikke gaa paa denne Maade og der indtraadte saa heldigvis en Smule Pavse. Men saa kedede jeg mig paa den anden Side ganske frygtelig og følte **mig** helt urolig. Straks var Miss Watson der med at rette: „Sid dog stille med Fødderne, Huckleberry,” eller „Lad dog være med at krumme Ryggen saadan, Du bliver jo helt puklet, Huckleberry, hold Dig dog **lige**!” Og saa lidt **efter**: „Sid nu dog ikke der og

stræk Dig saadan, Huckleberry, og lad være med den Gaben som om Du skulde sluge Alverden, kan Du da aldrig lære ordentlige Manerer?" Og saadan smældede hun, til jeg blev helt tummelumsk i Hovedet.

Saa remsede hun op om et Sted, hvor uartige Børn kom hen, og jeg svarede, at jeg kun ønskede, jeg allerede var der. Ved det Svar blev hun helt rasende og fløj op; naa, saa slemt havde jeg nu heller ikke ment det, jeg vilde kun gærne bort fra hende, et eller andet Sted hen, ligemeget hvor, jeg er overhovedet ikke meget kræsen af mig i den Retning. Men hun blev ved med at skælde og sagde, at jeg var en uvorn Unge, at jeg kunde sige saadan noget. Ikke for aldrig det, kunde hun have faaet saadanne Ord over sine Læber; hendes Liv og hendes Tale skulde altid være saaledes, at hun engang med Glæde kunde sige Verden Farvel og drage ind i Himlen. Nu fandt jeg slet ingen Tillokkelse i at træffe sammen med hende paa *det Sted*, og jeg besluttede mig til at gøre mit Bedste for, at et saadant Møde ikke skulde finde Sted. Men jeg sagde ikke noget; saa var det bare blevet til endnu mere Kævleri til ingen Verdens Nytte.

Men da hun nu engang var ved Himmelen, „de Lyksaliges Opholdssted" som hun sagde, proppede hun mig rigeligt med alt, hvad hun vidste derom. Det eneste man der havde at tage sig til, var at drive rundt hele Dagen med en Harpe, slaa paa dens Strenge og evig og altid synge dertil. Det var jeg nu egentlig ikke slikken efter, men jeg tav og spurgte kun, om hun mente, at min Ven Tom Sawyer ogsaa vilde komme derhen, hvad hun bestemt benægtede Muligheden af. Hendes Svar glædede mig meget, for Tom og jeg skulde jo helst kunne blive sammen, hvor det saa maatte være.

Miss Watson blev ved med at prædike og det var intet Under, at jeg til sidst følte mig helt ynkelig til

Mode. Saa kom Negrene ind, der blev holdt Andagt, indtil vi omsider blev sendt til Sengs. Jeg ogsaa. Jeg stormede op til mit Kammer med min lille Lysestump, som jeg stillede paa Bordet. Saa satte jeg mig paa en Stol ved Vinduet og forsøgte paa at komme til at tænke paa noget morsomt. Men det var ingen Nytte til. Jeg følte mig bare saa alene, at jeg kunde ønske, jeg var død og borte.

Stjernerne glinsede og lynede og Vinden raslede saa uhyggeligt med Bladene paa Træerne. I det Fjerne lød en Ugles Skrig, der jo varsler om Død, og saa hørte jeg en Hunds ynkelige Tuden, der som bekendt forkynder, at nogen kæmper den sidste Strid, og ogsaa Blæsten, forekom det mig, hylede nu og da paa saadan en underlig Maade, at der for Gysninger gennem Kroppen paa mig, medens den kolde Sved sprang frem paa min Pande. Piudselig forekom det mig, at der overalt derude i Nattens Mørke færdedes stakkels, ulykkelige Aander, som ikke fandt nogen Ro i Graven, men maatte svæve ud, hylende, klagende og tænderskærende. Jeg følte Hede og Kulde paa samme Tid og jeg vilde have givet alt, hvad det skulde være, for at have et menneskeligt Væsen hos mig.

En Edderkop krøb paa min venstre Skulder-, jeg knibsedede den bort og lige ind i Flammen, hvor den brændte, før jeg kunde redde den. Ethvert Barn ved nu, at dette Varsel betyder noget Ondt, og mine Knæ rystede, da jeg nu begyndte at krænge Tøjet af mig. Jeg drejede mig tre Gange rundt i Sengen og slog mig hver Gang paa Brystet; saa tog jeg en Ende Traad og bandt dermed en lille Tot Haar sammen for saaledes at holde alle onde Aander paa Afstand; men jeg havde for Resten ikke synderlig Tiltro til dette Middel. Det kan være godt nok, naar man har kastet en funden Hesteko bort i Stedet for at sømme den op over Døren, eller

i det hele taget i lignende ubetydelige Tilfælde; men naar man har været saa uheldig at slaa en Edderkop ihjel, saa ved jeg i Grunden ikke, hvad man skal stille op for at afværge Ulykker.

Rystende satte jeg mig paa Sengekanten og tændte min Pibe for saaiedes at berolige mit Sind. Der var Stilhed i hele Huset og Enken var vel langt borte i Drømmenes Rige. Saaiedes sad jeg meget længe. Langt borte fra rungede tolv Slag, og saa var alt stille igen, ja mere stille end før. Pludselig hørte jeg nogen Lyd nede fra Haven mellem Træerne; der var noget, som raslede og en Gren blev knækket. Jeg sad stille som en Mus, med tilbageholdt Aandedræt, og lyttede. Igen var der noget som puslede og samtidig hørte jeg, ganske svagt som en Henaanden, et „Miau!“ — Klagende og langtrukket lød det: „Miau, miau!“ Og lige saa klagende, lige saa tyst svarede jeg: „Miau, miau!“ Saa sprang jeg hurtig i mine Klæder, slukkede Lyset og krøb gennem Vinduet ud paa et Halvtag. Derfra lod jeg mig glide ned paa Jorden, krøb paa alle fire ind i Skyggen af Træerne og der stod ganske rigtig selveste Tom Sawyer, min gamle Ven, og ventede paa mig.

ANDET KAPITEL.

Paa Taaspidserne listede vi ned ad den lille Havesti, som under Træere fører til Udkanten af Enkens Have; hele Tiden **maatte** vi dukke Hovedet for ikke at tumle mod Grenene. Lige som vi vilde forbi Køkkendøren skulde det jo træffe sig, at jeg snubler over en Trærød og falder, hvorved jeg gør nogen Støj. Nu **galdt** det om at blive liggende stille og holde Aandedrættet tilbage. Miss Watsons Neger sad paa Dørtrinnet; vi kunde rigtig

godt se ham, fordi Lyset netop stod lige bag ved. Han sprang op, strakte Hovedet fremad, lyttede et Øjeblik og raabte saa:

„Hvem der?“

Saa lyttede han igen og sneg sig saa paa Taaspidserne frem; nu stod han lige midt mellem os, jeg kunde have rørt ved ham, om jeg havde villet. Han stod op og vi laa ned tavse som Mus og saaledes gik Minut efter Minut. Min ene Fod begyndte desværre at klø og jeg turde ikke klø igen. Saa kløede det paa mit Øre, saa paa Ryggen, midt mellem Skuldrene, det var til at blive vanvittig over! Hvor kan det dog være, at det altid skal klø, naar man ikke tør eller kan klø igen? Det Spørgsmaal har jeg senere grundet svært over. Enten naar man er sammen med fine Folk, eller ved en Begravelse, eller naar ens Lærer spørger En om noget, eller naar man skal vise sig andægtig, kort sagt, naar man befinder sig i en saadan Situation, at man umuligt kan eller tør gribe ind, saa skal man først rigtig føle Kløe paa hundrede forskellige Steder. Endelig mumlede Jim:

„Hej da, hvem der? Jeg la' mig hugge død, mig rigtig høre no'et! Men Jim ikke være saa dum! Jim sidde her og vente l“

Og saa plantede han sig paa Jorden lige midt imellem mig og Tom, lænede Ryggen mod en Træstamme og strakte Benene ud, saa at han næsten berørte mig. Nu begyndte min pinefulde Kløe igen. Først kløede min Næse saa jeg fik Taarer i Øjnene, derefter kløede det over hele min stakkels Krop, saa jeg ikke begreb, hvorledes jeg skulde holde mig i Stilhed. Fem, seks Minutter varede denne Elendighed; de forekom mig som Timer. Jeg havde faaet Tal paa elleve forskellige Steder, hvor jeg følte Kløe. Ligesom jeg tænkte: „Nu gaar

det ikke længere!“ begyndte Jim at aande dybt og hørligt, saa snorkede han — og jeg var reddet.

Tom gav mig et Tegn, han knipsede sagte med Læberne, og vi krøb afsted igen. Da vi havde fjærnet os omtrent ti Fod standsede Tom og fløjtede til mig; han syntes, det kunde være morsomt, hvis vi bandt Jim fast til Træet. Nej, sagde jeg, det vilde jeg ikke være med til; Jim kunde vaagne, lave Spektakler — og saa vilde man opdage, at jeg ikke laa i min Seng. Men Tom forsikrede, at han ikke havde Lys nok og derfor vilde tage et Par Stykker med fra Køkkenet. Af Angst for Jim vilde jeg heller ikke tillade det; men Enden blev dog, at vi listede ind i Køkkenet og fandt Lysene; Jim var saa elskelig at lægge fem Cent paa Bordet som Betaaling for dem. Jeg svedte ligefrem af Angst for at naa godt afsted igen, men Tom kunde ikke holde sig i Skindet, han krøb tilbage til Jim for at spille et Puds med ham. Jeg ventede saa i Mørket og Tiden faldt mig meget lang; alt var saa uhyggelig stille omkring mig.

Endelig kom Tom og nu spændte vi hen ad Stien og klatrede op ad Bakkens stejle Side bag Huset. Tom fortalte, at han havde bundet Jim med et Reb til Træet og hængt hans Hat op paa en Gren; under det hele havde Fyren sovet videre uden at røre paa sig. Siden hen bildte Jim sig ind, at der havde været Hekse paa Spil, som havde redet ham langt omkring i Landet, hvorpaa de igen havde bragt ham tilbage, og som Tegn paa, at der havde været „Hekseri“ paa Færde, havde de bundet ham til Træet og hængt hans Hat paa en Gren. Da Jim næste Gang foredrog sin Historie, havde Heksene redet ham til New Orleans, og saadan udvidedes Rejsen, hver Gang han gentog sin Hændelse; til sidst havde han været helt rundt om Jorden og hans Ryg havde om Morgenens været ligefrem mørbanket. Jim følte sig voldsom stolt over denne Begivenhed og

saa med endnu mere Hovmod end tidligere ned paa de andre Negre. Langvejs fra kom der Negre for at lytte til Jims Fortælling. Dette skaffede ham en voldsom Anseelse blandt Omegnens Negre og de fremmede Gæster gloede paa Jim som paa en Søslange. I Skumringen, naar Negre samles om **Skorstensilden**, samtaler de gerne om saadan noget som Hekse-, men saa snart en eller anden havde faaet udkrammet sin **Visdom** og Jim kom til, udbrød han **overlegent**: „**Herregud!** Hvad vide Jer egentlig om **Hekse!**“ hvorefter hver og en af Negrene med Beskæmmelse tav stille. Altid bar Jim det omtalte Fem-Cents-Stykke om Halsen i en Snor, d'et var, paastod han, en Amulet, som Djævelen egenhændig havde skænket ham med den Bemærkning, at Jim med den kunde helbrede enhver og fremtrylle saa mange Hekse, som han vilde, naar han samtidig fremsagde en bestemt Trylleformular. Og dette bidrog ikke mindst til at hæve Jims Berømmelse.

Da Tom og jeg naaede op paa Bakkekammen, kunde vi kigge lige ned i Byen, hvor **der** endnu udstraalede lidt Lys paa tre-fire Steder, sandsynligvis fra Sygeværrelser. Ovenover os tindrede Stjernerne, saa d'et var **helt** fornøjeligt, og hist nede løb den brede Flod lydløst gennem sit **Leje**. Vi skyndte os saa ned ad Bakkens modsatte Side og her traf vi Joe Harper og Ben Rogers og endnu et Par Dreng, som ventede paa os. Vi løsnede en Baad og roede ned ad Floden til det Sted, hvor den dybe Indskæring ved Bredden er. Der lagde vi til.

Vi kravlede op i et tæt Buskads og her lod Tom os alle **sværge** paa, at vi ikke vilde forraade Hemmeligheden, og saa viste han os Hulen, som var et Hul ind i Bjærgskrænten. Vi tændte Lysene og krøb alle paa Hænder og Fødder ind. Saaledes gik det omtrent 200 Meter gennem en snæver Gang, indtil Hulen udvidede

sig her. Tom famlede rundt paa Hulens Vægge og ~~---~~svandt pludselig bag en Klippeblok, hvor ingen havde haft nogen Anelse om, at der kunde være en Aabning. Vi fulgte ham gennem en smal Gang til vi naaede en Hvælving, der kunde ligne et Værelse, kun var der noget koldt og fugtigt og Luften var noget klam. Her slog vi os saa ned.

Tom holdt nu en smuk Tale og udtalte **højtideligt**: „Her paa denne Plet vil vi saa stifte 'en Røverbande, hvis Navn skal være „Tom Sawyers Bande". Enhver, som indtræder i den, skal sværge Eden og skrive sit Navn med Blod!"

Alle erklæred'e vi os beredt til det og Tom trak et Ark Papir frem, hvorpaa han havde nedskrevet en grufuld Ed, som han læste højt for os. Der stod, at enhver skulde forpligte sig til at blive i Banden og maatte aldrig, under Dødsstraf, røbe dens Hemmeligheder; hvis nogensinde en eller anden forulemper en af Bandens Medlemmer, maatte den, som blev udvalgt dertil, overtage Udførelsen af Blodhævnen, og den paagældende maatte forpligte sig til hverken at unde sig Føde eller Hvile, før han havde dræbt Fornærmeren og hele hans Familie og ridset et **blodigt** Kors paa **Ofrenes Bryst**, hvilket skulde være Bandens hemmelige Tegn. Ingen andre maatte benytte dette Tegn, og hvis nogen alligevel gjorde det, skulde han straffes, første Gang med en Bøde, i Gentagelsestilfælde skulde han simpelthen dræbes. Men, **saafremt** noget Medlem af Banden forraadte dens Hemmeligheder, da skulde hans Hals overskæres, hans Legeme brændes og dets Aske udstrøes for alle Vinde, tillige skulde hans Navn paa Listen overstreges med **Blod**; ingen **maatte** da under Straf nævne hans Navn og han **selv** skulde være overladt til evig **For-glemmelse**.

Vi syntes allesammen, at denne Edsformular var

ganske udmærket, og spurgte Tom, om han virkelig ganske alene havde lavet den ud af Hovedet. Ja, svarede han, det meste af der.; enkelte Ting havde han ganske vist plukket sammen fra gamle Piratfortællinger og Røverromaner; men forøvrigt havde enhver anstændig Bande en saadan Ed.

Nu indvendte en, at man skulde dog ogsaa dræbe Familien til det Medlem, der maatte forraade Hemmeligheden, og ikke nøjes med ham selv. Tom fandt denne Idé god og tog en Blyant, hvormed han rettede det fornødne i Edsformularen.

Saa bemærkede Ben Rogers:

„Ja, hør engang, det er nu altsammen godt! Men nu han der" — og han pegede paa mig — „han har jo ikke Spor af Familie — hvem skal vi i saa Tilfælde dræbe?“

„Han har dog vel en Fader!" svarede Tom Sawyer.

„Det er meget rigtigt, men hvor skal vi faa fat i ham? Tidligere flød han ofte drukken om i Rendestenen, men i det sidste Aarstid har ingen set ham her omkring!“

Nu drøftede de Sagen frem og tilbage og var lige ved at udstøde mig af Banden. De holdt paa, at enhver maatte have en eller anden, der kunde dræbes, det var ikke mere end ret og billigt, at dette skulde være ens for alle. Saaledes? sad de og raadslog og jeg var lige ved at græde, saa skamfuld følte jeg mig. Da faldt pludselig min Tanke paa Miss Watson og jeg tilbød hende som Drabsoffer.

Forslaget syntes de alle om og raabte:

„Det er godt! Hende kan vi bruge! Huck er anerkendt som Medlem!“

Saa fik vi fat paa en Naal og stak os allesammen i Fingeren for at faa Blod, hvorpaa vi underskrev vore Navne med vort „Hjærteblod", som Tom sagde.

„Naa", udbrød nu Ben Rogers, „lad os saa tale lidt om, hvad Banden især skal lægge sig efter!"

„Foreløbig“, svarede Tom, „skal den indskrænke sig til Røveri, Mord og Drab!“

„Men hvad skal vi røve? Huse eller Kvæg eller —“

„Vrøvl!“ afbrød Tom, „det kalder man Indbrudstyveri og almindeligt Tyveri, ikke Røveri og Plyndring! Vi skal rigtignok ikke være Tyve, men rigtige Røvere! Det er meget ædlere! Landevejsrøvere skal vi være! Vi skal med Masker for Ansigtet overfalde Postkuske og stoppe Vogne paa Landevejen, Folkene slaar vi ihjel og tager deres Penge og Ure!“

„Er det nødvendigt altid at dræbe dem allesammen?“

„Vist saa, det er det nemmeste! Jeg har forresten nok læst, at nogle bærer sig anderledes ad, men i Almindelighed gør man, som jeg har sagt. Nu og da kan man naturligvis ogsaa slæbe enkelte ind i Hulen og holde dem i Fangenskab der, indtil der betales „Løsepenge“!

„Løsepenge? Hvad er det?“

„Det ved jeg ikke selv saa nøje, men saadan staar der at læse og saa maa vi rette os derefter!“

„Ha, ha! det kan vi jo ikke, naar vi ikke ved, hvad det er!“

„For Pokker, vi maa alligevel! Har jeg ikke allerede fortalt Dig, at saadan har jeg læst? Vil Du nu lave om paa det, som staar i Bøgerne, saa det bliver Kludder i det hele?“

„Men saa forstaa mig dog. Tom Sawyer, hvorledes i al Verden skal vi faa de Fyre til at betale „Løsepenge“, naar vi ikke ved, hvorledes man skal gøre d'et? Det gad jeg nok vidst! Kan Du ikke indse det?“

„Jo — jeg ved ikke, men jeg antager, at naar vi beholder dem, til der betales disse „Løsepenge“, saa maa det blive det samme som at beholde dem, til de er døde!“

„Det er der noget i, det kan man da forstaa, men hvorfor sagde Du ikke det straks? Naturligvis holder vi dem i Fangenskab, indtil de „løsepenge“ ihjel. Vi faar

nu nok en Del Mas med dem, for de æder os jo ud af Hulen; ikke at tale om, at de vil forsøge paa at slippe bort!"

„Du taler, som Du har Forstand til Ben. Hvorledes skulde de kunne slippe bort, naar der altid staaer en paa Vagt, som er parat til at skyde dem ned, saasnart de krummer en Finger?"

„En Skildvagt — ja den er god! Der skulde altsaa staa en hele Natten, uden at sove, og passe paa dem! Nej, det er skrækkelig dumt. Saa maa vi hellere, saasnart de kommer herind, tage en Knippel og „løsepenge" dem ihjel med det samme! Hvorfor skulde vi ikke det?"

„Fordi der ikke staaer saadan i mine Bøger! Jeg spørger Dig nu. Ben Rogers, agter Du at følge Reglerne, som det sig hør og bør? Jeg tror nok, at de Folk, som skriver Bøger, ved bedre Besked om den Ting end Du ved! Tror Du virkelig, at Du skulde kunne lære dem noget? Nej, lille Ven! Og derfor vil vi „løsepenge" de Fyre netop saaledes, som de gør det i Bøgerne og ikke en Smule anderledes."

„Ja, jeg er lige glad, men jeg siger kun, at det er græselig dumt. Sig mig, skal vi ogsaa dræbe Kvindene?"

„Ben Rogers, hvis jeg var saa enfoldig som Du er, vilde jeg rigtignok hellere holde min Mund i! Myrde Damer! Har Du nogensinde hørt eller læst om saadan noget? Nej, dem slæber man ind i Hulen og man optræder saa høfligt og hensynsfuldt overfor dem, som det paa nogen Maade er muligt. Efter en Tids Forløb ender det med, at de bliver saa forelsket i os, at de slet ikke vil forlade Hulen igen."

„Ja, det forstaar jeg saa godt! Men jeg for min Part siger Tak. Paa den Maade vil vi snart faa hele Hulen saa smækfuld af Kvinder og Løsepenge-Mænd, at der til Slut ikke bliver Plads for Røverne selv til at være

her. Jeg kan allerede se det! Men gør Du nu kun, som Du selv vil. Tom, jeg skal ikke sige et Ord mere!“

Den lille Tommy Barnes var under Samtalen falden i Søvn, og da de vækkede ham, blev han bange og græd og vilde hjem til sin Moder og slet ikke mere være Røver.

De drillede ham saa alle og kaldte ham for et rigtigt „Mo'erbarn“ ; dette gjorde ham blot meget værre og han raabte op om, at nu vilde han ogsaa fortælle det hele og forraade alle Hemmelighederne. Men saa gav Tom ham en Fem-Cent for at han skulde tie stille, og sagde, at nu vilde vi allesammen gaa hjem. Men i næste Uge skulde vi saa mødes igen og saa skulde vi plyndre og myrde et Par Mennesker.

Ben Rogers sagde, at han ikke saa godt kunde faa fri paa Hverdag; derfor vilde han helst begynde straks næste Søndag. Men alle de andre indvendte, at det ikke var rigtigt at bedrive saadan noget paa Helligdage og derved blev det. De blev enige om, at de skulde mødes igen saa snart som muligt og saa kunde man bestemme en passend'e Dag. Derefter valgte de Tom Sawyer til Overanfører for Banden og Joe Harper til Næstkommanderende, hvorpaa de brød op for at gaa hjem.

Jeg klatrede atter over Halvtaget og krøb derfra ind paa mit Kammer, netop som Dagen begyndte at grye. Mine nye Klæder var ganske forfærdelig tilsølede og fulde af Ler og selv var jeg dødtræt.

TREDJE KAPITEL.

Næste Morgen vankede der en ordentlig Straffeprædiken af Miss Watson i Anledning af mit tilsølede Tøj. Enken derimod skændte slet ikke, men vaskede og bør-

stede Leret og Snavset af mine Klæder; og saa saa be-
drøvet ud hele Tiden, at jeg besluttede mig til en Tid
at være rigtig artig — hvis jeg da kunde. Derefter tog
Miss Watson mig med ind i sit Værelse og knælede ned
i Bøn for mig, uden at jeg dog sporede nogen forbedrende
Virkning deraf. Hun foreholdt mig, at jeg hver Dag
skulde bede inderligt; hvad jeg bad om, vilde jeg da
faa opfyldt. Det kan man nu bilde andre ind, men ikke
mig! Jeg forsøgte straks, men hvad blev Resultatet. En-
gang fik jeg en Medesnor, men ingen Krog til den. Og
jeg bad tre eller fire Gange, men der kom stadig ingen
Krog. Saa spurgte jeg Miss Watson, om hun ikke vilde
bede for mig; men hun blev fornærmet og sagde, at jeg
var et Fæhovede. Hvorfor jeg nu var det, sagde hun
ikke noget om, og selv kunde jeg ikke finde Grunden.

En Dag sad jeg længe i Skoven og spekulerede der-
over. Jeg sagde til mig selv: Naar man kan faa ethvert
Ønske opfyldt, som man beder om, hvorfor faar vor
Nabo Winn da ikke de Penge igen, som han tabte forleden
paa sine Svin? Og hvorfor faar Enken ikke den Snus-
tobaksdaase tilbage, der blev stjaalet fra hende? Hvor-
for bliver den vindtørre og magre Miss Watson ikke
saa fed og trind som hun saa gerne vil? Nej, sagde jeg
til mig selv, der er ikke noget om det; det er Luft det
hele! Jeg henvendte mig saa til Enken og fortalte hende,
hvad Resultat jeg var kommen til, og hun gav mig den
Belæring, at man alene kunde opnaa „aandelige Gaver“
paa den Maade! Da denne Forklaring laa for højt for
mig, søgte hun at udtrykke sig mere tydeligt: jeg skulde
være skikkelig og god, bistaa andre, hvor jeg kunde,
og aldrig have Tanke for mig selv, men altid kun for
mine Medmennesker. Med „Medmennesker“ maatte vel
ogsaa Miss Watson være ment, skulde jeg antage.

Jeg gik atter over i Skoven og eftertænkte Sagen
endnu engang. Men saa kom jeg til det Resultat, at

Fordelen derved altid maatte komme mine Medmennesker til Gode og ikke mig selv. Saa lod jeg de Tanker være og pinte mig ikke længere med det Spørgsmaal.

Undertiden tog Enken mig i Enrum og fortalte mig om det gode og milde Forsyn, som mente det saa godt med Menneskene, og i Naade vilde forbarme sig over mig; mine Tænder kunde helt løbe i Vand, naar jeg hørte derom, og mine Øjne fyldtes med Taarer. Bag-efter kom Miss Watson igen og lod sit Forsyn saaledes lyne og tordne, at jeg med Ængstelse dukkede mig under den Skylle. Der maatte uden Tvivl være to Forsyn, tænkte jeg ved mig selv, og en stakkels Fyr som jeg maatte sikkert staa mig bedst ved at holde mig til Enkens Forsyn; under Miss Watsons vilde jeg være fortabt. Saaledes grundede og grundede jeg. og bestemte mig til at rette min Bøn til Enkens Forsyn, hvis dette da overhovedet vilde have noget at bestille med saadan en stakkels, uvidende og ussel Fyr som jeg og ikke hellere foretrak at være uden Forbindelse med mig.

Min Fader havde jeg nu ikke set noget til et helt Aar, hvilk'et kun var en Velgerning for mig; jeg havde saamænd heller ikke følt nogen Længsel efter Gensynet. Sædvanligvis gennempryglede han mig, naar han var ædru og kunde faa Fingre i mig; jeg gemte mig derfor gerne i Skoven, naar han viste sig i Farvandet. En Dag fortalte Folk, at man havde fundet min Fader druknet i Floden et Stykke nedenfor Byen. Man mente i hvert Fald, at det maatte være ham. De paastod, at den Drukne havde samme Størrelse, samme lasede Paa-klædning og samme lange, uklippede Haar i Nakken som min Fader; Ansigtstrækkene kunde man derimod ikke gjenkende, da han havde ligget saa længe i Vandet. De begravede saa den Drukne, men desuagtet følte jeg mig ikke rolig; jeg troede ikke paa „den Gamle" s Død

og tænkte, at han nok dukkede **frem** et eller andet Sted for at pine og plage mig.

Vi legede nu og da ogsaa Røvere en hel Maanedstid igennem, men saa gav jeg Afkald paa den Fornøjelse — og de andre gjorde ligesaa. Vi havde ikke plyndret et eneste Menneske, heller ikke myrdet nogen, men kun ladet som vi gjorde det. Vi sprang ud fra Skoven og jagede bag efter Svinedrivere eller Sælgekoner, der skød deres Trækvogne med Grøntsager paa Vej til Torvet, men vi medbragte aldrig noget som helst til Hulen og heller ikke nogen Mo'ers Sjæl.

Tom Sawyer kaldte det Bras, der **laa** i Trækvognene, for „Guldbarrer" og „Ædelstene", skønt det kun var Rødder og Kartofler, og saa trak vi os tilbage til Hulen, hvor vi tog Munden fuld af Pralerier om, hvad vi hver og en havde bedrevet, hvormange Kostbarheder vi havde røvet, hvormange Mennesker vi havde dræbt, og talte om alle de Kors, vi havde ridset i Ofrenes Bryst. Men lidt efter lidt begyndte dette at forekomme mig noget kedelig.

En Dag sendte Tom en Dreng i Løb gennem Byens Gader med en brændende Fyrrestav, en „Budstikke", som han kaldte det, i Haanden; det var aftalt Signal til, at Banden skuld'e samle sig. Da vi alle var samlet, meddelte han os, at hans Spejdere havde meddelt ham, at der den følgende Dag vilde komme en hel Masse spanske Købmænd og rige Arabere, som vilde slaa Lejr i „den store Dal" ; de førte med sig to Hundrede Elefanter, seks Hundrede Kameler og over Tusind Lastdyr, hvad de sidste var for Dyr, vidste han ikke en Gang selv, men de var allesammen belæssede med Diamanter. Til deres Bevogtning var der ikke mere end fire **Hundrede** Soldater **med**; derfor burde vi lægge os i „Baghold", dræbe hele Styrken og erobre Diamanterne. Han paa-lagde os at hvæsse vore Klinger, lade Bøsserne, i det

hele holde alt i Beredskab til Overfaldet. Naa, han kunde nu aldrig saa meget som rende bag efter en Røevogn, uden at Sabler og Bøsser, der dog ikke var andet end Trælister og Koteskafter, skulde spille en Rolle med.

For mit Vedkommende troede jeg nu ikke, at vi kunde hamle op med en saadan Masse Spaniere og Arabere, men jeg havde nok stor Lyst til at se Kamelerne og Elefanterne paa nært Hold. Jeg indfandt mig derfor ogsaa den Lørdag og lagde mig i mit „Baghold“.

Tøm kommanderede og vi braste løs, stormede ud af Skoven og løb ned ad Bakkeskrænten. Men med Spaniere, Arabere, Kameler og Elefanter var det den bare Vind. Kun en Søndagsskole, som bestod af ganske smaa Piger, der var paa Skovtur, havde lejret sig i Græsset. Vi jog dem op og løb efter de smaa Puds, men vor Erobring bestod kun i en Krukke Syltetøj og nogle Smaakager, foruden at Ben langede ud efter en Dukke og Joe efter en Salmebog, men da Lærerinden saa kom, maatte vi kaste det hele fra os og stikke af.

Jeg havde ikke set saa meget Diamant, som kunde ligge paa min Negl, og det sagde jeg da ogsaa til Tøm. Der havde dog været Masser, svarede han, og ligeledes baade Arabere, Kameler og alt det andet.

Men hvorfor kunde vi dog ikke faa Øje paa det? spurgte jeg. Han svarede, at hvis jeg ikke havde været saa stort et Fæhovede, og hvis jeg havde læst en Bog, der hed „Dømkuisjot“ eller saadan noget, saa vilde jeg vide Besked uden at behøve at spørge saa naivt. Der havde netop været Hundreder af Soldater og Elefanter og vidunderlige Skatte, men vore Modstandere stod i Ledtog med Troldmænd, som for vore Øjne havde forvandlet det hele til Søndagsskolens yngste Klasse. Saa mente jeg, at det var Troldmændene, vi ved Lejlighed ord'entlig burde klapse af; men Tøm svarede kun, at jeg var et slemt Fæ.

„Saadan en Troldmand", vedblev han, „er i Stand til at kalde en hel Hær af Aander til Hjælp, og de vilde mase Dig, før Du kunde faa saa meget som sagt Amen. Aanderne er saa høje som et Træ og saa tykke som et Kirketaarn."

„Godt!" svarede jeg, „saa lad os anskaffe os et Par Aander, der vil hjælpe os; saa skal vi min Sandten nok bakke de andre."

„Hvor vilde Du faa fat paa dem?"

„Det véd jeg ikke. Hvorledes bærer de andre sig da ad?"

„De andre? — aa, det er meget nemt. De gnider paa en gammel Bliklampe eller paa en jærnring, og saa kommer Aanderne straks susende med Torden og Lyn og i Røg og Damp, og alt, hvad man befaler dem, det maa de paa Øjeblikket udføre. Det er en smal Sag for dem at rive et Kirketaarn op af Jorden og kyle det i Hovedet paa selve Skolelæreren."

„Ja, men, hvem lystre de da?"

„Naturligvis den Troldmand, som gnider paa Lampen eller Ringen, og de maa gøre alt, hvad han befaler. Naar han siger, at de skal bygge ham et Palads, der er fyrretyve Mil i Længden og højt igennem kun lavet af Diamanter og fyldt med Bolscher eller Knaldviskelæder og saa hente ham Kejseren af Kinas Datter til Kone — kort sagt — i alt maa de parere Ordre. Og naar man vil have flyttet Paladset et andet Sted hen, maa de slæbe rundt med det gennem alle Lande, indtil han finder det rigtige Sted. Det kan Du rolig tage Gift paa!"

„Men," indvendte jeg, „hvorfor er de saadan nogle. Fæhoveder, at de gider slæbe rundt med det for andre, i Stedet for at beholde Paladset for deres egen Mund. Var det mig, vilde jeg blæse dem et Stykke! Hvem der havde Lyst, kunde gnide paa saadan en gammel Lampe eller Jærnring til han blev baade sort og blå, uden at

det skulde falde mig ind at spænde omkring og lade mig give Befalinger."

„Hvor Du dog snakker, Huck Finn. Du blev ganske simpelt *nødt* til det, hvis Du var en Aand, og en eller anden gned paa Ringen, — enten Du saa vilde eller ikke."

„Aah hvad? lade mig tvinge, naar jeg var saa høj som et Træ og saa tyk som et Taarn Jo, jeg skulde nok **komme**, men der blev ikke noget af at kalde paa mig en Gang til — det kan Du være sikker paa!"

„Med Dig kan man ikke tale et fornuftigt Ord, Huck Finn, Du forstaar ingen Ting, Du er et rigtig Tykhoved!"

To eller tre Dage grundede jeg nu paa alt dette, og saa besluttede jeg mig til at forsøge, om der virkelig var noget om det. Jeg anskaffede mig en gammel Bliklampe og en Jærnring, og saa gik jeg ud i Skoven, hvor jeg gned og gned, indtil jeg stønnede som en Væddeløbshest; jeg vilde saa gerne have et Palads, som jeg kunde sælge. Men ligemeget hjalp det. Der kom hverken Lyn eller Torden eller Røg eller Damp og ikke saa meget som Skyggen af en Aand. Saa gik det op for mig, at alt dette Vrøvl ikke var andet end en af Toms sædvanlige Løgnehistorier. Han troede maaske paa Arabere og Elefanter, men det var for meget at forlange, at jeg ogsaa skulde gøre det. Alt det smagte for meget af Søndagsskolefabler.

FJERDE KAPITEL.

Omtrent et Fjerdingaar forløb, og vi var midt i Vinteren. Jeg besøgte flittigt Skolen, kunde **bogstavere**, læse og skrive. Min Tabel kunde jeg til **s seks** Gange

syv er fem og tredive ;*) videre naaede jeg ikke, og selv om jeg skulde læse paa den i hundrede Aar, vilde jeg vel næppe naa længere — jeg havde nu en Gang ikke Anlæg for *Mathematik*.

I Begyndelsen hadede jeg Skolen, men lidt efter lidt vænnede jeg nr'g til den. Naar jeg en enkelt Dag havde strængt mig særlig an, spillede jeg „Paradis“ den næste, og de Prygl, jeg saa fik, gjorde mig godt og friskede mig op. Ogsaa vænnede jeg mig lidt efter lidt til Enkens Levevis og ærgrede mig ikke længere over alt muligt. Kun faldt det mig noget vanskeligt at bo i et rigtigt Hus og sove i en Seng, og før det begyndte at blive koldt, løb jeg mangan Nat op i Skoven og fik mig hvilet grundigt ud der. Jeg elskede mit tidligere frie Liv meget mere end det nye — men alligevel begyndte jeg at finde mig lidt mere til Rette med det. Enken og jeg kom „langsomt, men sikkert“ hinanden i Møde og var helt tilfredse med hinanden. Ja, hun indrømmede ogsaa, at hun ikke længere behøvede at skamme sig over mig.

En Dag kom jeg ved Frokosten helt tilfældig til at støde til Saltkarret og vilde just tage lidt af det spildte Salt og kaste det over min venstre Skulder for at Uheldet ikke skulde bringe mig Ulykke, men saa var Miss *Watson* straks over mig:

„Bort med Haanden, *Huckleberry*," hvæsende hun, „er Du nu igen paa Spil?“

Enken vilde lægge et godt Ord ind for mig, men det kunde ikke afvende Ulykken, det vidste jeg kun alt for godt. Da jeg rejste mig fra Bordet, følte jeg mig beklemmt og uhyggelig til Mode. Jeg kunde ikke lade være med at tænke paa, hvor der vel vilde tilstøde mig noget

*) Ja, *Huck Finn* viser ved dette Eksempel, at han ikke var videre drevnen i *Regnekunsten*!

slem, og hvad det vel kunde være. Jeg kendte nok andre Midler, som er i Stand til at afværge Ulykker, men de lod sig ikke anvende her; derfor forholdt jeg mig stille og gjorde ikke noget, men jeg følte mig nedslaaet og var hele Tiden paa Post overfor dette ubekendte, der vilde hænde mig.

Jeg gik ned gennem Haven og klatrede over det høje Plankeværk. Om Natten var der faldet nogen Sne, og jeg opdagede Fodspor i den nyfaldne Sne. De førte lige fra Stenbruddet herhen og man kunde forstaa, at Vedkommende havde travet rundt ved Plankeværket. (selve Haven opdagede jeg ikke noget, og det fik mig til at studse. Hvem havde drevet om derude? jeg bøjede mig ned for nærmere at se paa Fodsporene, og først da saa jeg noget, som var mig bekendt, og jeg vidste straks, hvad Klokken var slaaet. I det venstre Fodspors Hæl opdagede jeg nu et mig vel kendt Kør-aftryk af tykke Søm, saaledes som det bruges for at holde onde Aander borte.

I samme Øjeblik var jeg oppe og pilede afsted ned over Højen. Af og til skelede jeg anelsesfuldt tilbage over Skulderen, men opdagede intet mistænkeligt. Med Lynets Hast løb jeg til Dommeren Mr. Thatcher, der modtog mig med de Ord:

„Men Dreng dog, hvor Du stønner. Er det dine Rentepenge, det drejer sig om?"

„Nej," svarede jeg, „skal jeg nu igen have nogle?"

„Ja, i Gaar Aftes er der tilsendt mig et halvt Aars Rente, over 150 Dollars. Det er jo en hel lille Formue for Dig, min Dreng. Men maaske jeg hellere skulde sætte dem ved Kapitalen-, naar Du selv har dem, klatrer Du dem bare bort."

„Nej," svarede jeg, „jeg bryder mig slet ikke om dem, hverken om Renterne eller de seks Tusind. Blot De selv vilde beholde dem; jeg vil forære Dem det hele."

Han saa forundret paa mig og syntes ikke at forstaa mig. Saa udbrød han:

„Hvad — hvad mener Du dermed, min Dreng?“

Saa svarer jeg: „Spørg mig ikke ud om noget, Hr. Dommer, men tag dem allesammen; det vil De jo nok?“

„Jeg forstaaer Dig ikke, Dreng, hvad er der paa Færde med Dig?“

„Jeg beder Dem om at tage Pengene og ikke spørge mig videre ud — saa bliver jeg ogsaa fri for at lyve for Dem!“

Han tænkte sig lidt om og udbrød saa:

„Godt, jeg tror, jeg forstaaer Dig. Du ønsker at overdrage mig, sælge din Formue til mig, — ikke forære mig den. Det er det, der ligger Dig paa Sinde, ikke sandt?“

Uden videre skrev han saa et Par Linier paa 'et Stykke Papir, læste dem en Gang igennem og udbrød saa:

„Se her: Det er en Overdragelse og deri staaer, at jeg har afkøbt Dig din Formue og betalt Dig dens Værdi. Der har Du en Dollars. Underskriv saa!“

Jeg skrev under og gik saa bort med tunge Skridt.

Hen mod Aften opsøgte jeg Miss Watsons Neger Jim. Han havde en Haarbold, saa stor som en knyttet Næve; den var en Gang skaaret ud af en Okses fjerde Mave. Ved Hjælp af den var han i Stand til at forudsige Begivenheder. Der var en Aand inde i den, det vidste alle.

Saa fortalte jeg ham, at min Fader ganske rigtig befandt sig i Egnen; jeg havde fundet hans Fodspor i Sneen. Hvad jeg ønskede at vide var, hvad den Gamle førte i sit Skjold og hvor længe han vilde blive her. Jim tog sin Haarbold, mumlede noget til den, løftede den op i Vejret og kastede den saa paa Jorden. Den faldt med et Plump og rullede næppe en Tomme fra

Stedet. Jim gjorde det om igen et Par Gange, og den faldt paa samme Maade. Saa knælede Jim ned og lagde Øret lyttende til Kuglen, men den vilde ikke fortælle noget. Mange Gange, sagde han, vilde den ikke uden den fik Penge. Jeg tilbød ham saa en gammel, falsk Sølv mønt, hvor det gule Messing overalt stak igennem, og tillige var den saa fedtet og klæbrig at føle paa, saa ingen kunde antage den som ægte. Om min Dollar tav jeg naturligvis stille; et falskt Pengestykke var saamænd god nok til saadan en gammel Kugle. Jim tog Mønten, gned paa den og bed i den og lovede saa at mage det saaledes, at Haarbolden ikke kunde mærke dens Uægthed. Han vilde tage en raa Kartoffel og stikke Mønten ind i den og lade den ligge saadan Natten over; den næste Morgen vilde man ikke kunne opdage noget Messing, ligesom man ikke kunde føle dens Fedtethed; saa vilde intet Menneske, og da langt mindre Kuglen. tro, at den var uægte. Jeg vidste nu nok Besked med, hvorledes man behandler en uægte Mønt for at kunne give den ud med Held, men i Øjeblikket havde jeg ikke tænkt over det.

Jim puttede altsaa nu Pengestykket ind under Bolden og lagde atter Øret til den. Jo, sagde han, nu er alt i Orden, og Kuglen vil rigtig fortælle! „Saa pas paa!“ svarede jeg.

Og saa talte Kuglen til Jim, og Jim fortalte videre til mig:

„Din gamle Fader ikke endnu rigtig véd, hvad gøre. Han vil blive og ikke blive. Du være rolig, Huck, ikke blande Dig i, hvad den Gamle foretager. Der være to Engle omkring ham. Den ene være hvid og den anden sort. Vil den Hvide denne gode Vej, komme den Sorte og sige Nej, denne Vej! Stakkels Jim kunne ikke sige, om det blive sort eller hvidt med ham. For Dig alt blive godt. Megen Sorg har Du i Livet og megen Glæde

ogsaa. Der kommer Sygdom og Ulykke og saa Sundhed og Lykke. Dine Engler være to Pige, en lys og en brun, en rig og en fattig. Først gifte Du den fattige og saa den rige! Du ikke gaa til Vand, ellers Du plumpe i og hel drukne! Du høre stakkels Jim, Huck, Du ikke glemme, hvad han fortalte!"

Dette lovede jeg da ogsaa højt og helligt. Da jeg saa om Aftenen havde faaet tændt mit Lys og med dette i Haanden traadte ind i mit Værelse, — saa jeg ganske rigtig min Gamle i fuld Legømsudgave!

FEMTE KAPITEL.

Jeg havde altid næret en vis Frygt overfor ham; han havde nemlig stadig garvet mit Skind eftertrykkeligt. Men i dette Øjeblik mærkede jeg, at der var foregaaet ligesom en Forandring med ham. Det vil sige. først snappede jeg lidt efter Vejret — det faldt mig jo for Brystet saa pludselig at staa overfor ham; men saa strammede jeg mig sammen og traadte nærmere.

Han var nu næsten de halvtreds Aar og bar ikke sin Alder videre smukt. Hans Haar var langt og hængte i indfildrede Tjavser ned over Ansigtet, saa at hans Øjne forstak sig ligesom bag nedhængende Ranker. Endnu var det dog helt sort, kun med 'en Smule graa Stænk imellem, hans lange fedtede Kindsæg ligeledes. Hans Ansigt var farveløst, hvor man da kunde skimte Huden, snarest var det hvidt; man kom helt til at gyse ved at se paa det — det mindede nærmest i Farven om en lidt overhængt Kalvemave som man ser dem i Slagterforretningerne. Hvad hans Klædedragt angik, saa var det kun Pjalter, ikke andet. Sin højre Fod havde han kastet op paa det venstre Knæ, og hans Støvle gabede saa

meget i Snuden, at to-tre Tæer, som han fingererede ved, kom til Syne. Hans Hat, et gammelt, forrevet Filtlaag, havde han kylet paa Gulvet.

Jeg gloede paa ham. Han sad med Stolen lidt tilbagevippet mod Væggen og stirrede paa mig igen. Endelig fik jeg sat Lyset fra mig og opdagede samtidig, at Vinduet stod ~~aabent~~; den Gamle havde altsaa gjort sin Entré over Halvtaget. Ja — det forbistrede Tag! Jeg følte ligefrem, hvorledes den Gamle fulgte mig med Øjnene. Endelig udbrød han:

„Det er svært, hvor Du er blevet fin i Tøjet! Du bilder Dig vel ogsaa noget storartet ind, hva'? Du tror, Du er en Herre?"

„Det véd jeg ikke," svarede jeg.

„Ka' Du gi' mig et ordentlig Svar, forstaar Du?" brølte han. „Du har nok ordentlig faaet Nykker i Hovedet, siden vi to sidst saas. Men det skal jeg pille ud af Dig, det lader jeg Dig blot vide! Og saa gaar Du nok i Skole, har jeg hørt, Du læser og skriver. Du tror ~~maaske~~, at Du er bedre end din Fader, hva', din Rakkerunge? Det skal jeg snart kurere Dig for! Hvem har for Resten ellers givet Dig Lov til' at gaa i Skole, hvem, spør' jeg?"

„Det har Enken!"

„Du siger Enken, hva'? Men hvem monstro har givet Enken Lov til at stikke sin Snude i Sager, som aldeles ikke kommer hende ved, hvem, spør' jeg?"

„Ingen!"

„Godt, hende ska' jeg nok tale et Ord med! Og Du. din infame Bengel, Du har ikke længere noget med denne herre Skole at skaffe, forstaar Du? Jeg skal nok lade ~~de~~ Folk vide, hvad det skal betyde, at sætte en saadan Slubbet de Griller i Hovedet, at han er bedre end sin Fader! La' mig blot se Dig gaa til Skole, saa ska' ~~der~~ vanke! Din Moder kunde hverken læse eller

skrive, saalænge hun levede, ingen i vor Familie kan det, jeg selv heller ikke. og saa kommer saadan en Lømmel og vil være bedre end alle os andre og vil blære sig deraf. Det taaler jeg ikke, forstaar Du? Naa — la' mig saa en Gang høre, hvad Du ka' læse?"

Jeg tog en Bog og begyndte paa noget om General Washington og om Frihedskrigen. Et lille Minut hørte han til, men saa slog han til Bog'en, saa den klaskede over mod Væggen, og udbrød:

„Jo Slubberten kan skam læse! Jeg havde ellers troet, at det var Pral. Men vent kun, jeg skal nok faa de Griller pillet væk; det skal jeg sætte en Stopper for, forstaar Du? Jeg skal passe paa, og hvis jeg ser Dig gaa i Skole, min fine Herre, saa skal jeg fugtle Dig til Du kan høre Englene fløjte i Himlen! Maask'e Du ogsaa skulde til at læse Religion! Fy for Pokker, sikk'en Søn!“

Han rev et Par gule og blaa Billeder, der forestillede en Dreng med nogle Køer, ned fra Væggen og spurgte:

„Hvad er saa dette?“

„De Billeder har jeg faaet, naar jeg har kunnet mine Lektier i Skolen.“

Han flængede dem i Stumper og Stykker og raabte:

„Vent kun! Jeg skal give Dig noget, der er bedre; jeg skal male et Billede med de samme Kulører paa dine Rygstykker!“

Derefter sad han en Stund og mumlede og brummede noget i Skægget. Endelig begyndte han paany:

„At man skal opleve saadan noget! Det kald'er jeg rigtignok en net Kavaller! Seng har han ogsaa, og Sengklæder! Og Tæppe paa Gulvet! Og hans egen Fader maa sove i en Svinestald eller hvor han kan luske sig til det! Og det skal kaldes en Søn? Men vent, som jeg siger Dig, de Nykker skal jeg pille Dig ud af

Hovedet. Dig skal jeg gøre kort Proces med, -din Rækkerunge! Og saa fortæller Folk, at Du har Penge! Hvordan er det med det?"

„Folk lyver — det er der ikke noget om!“

„Hør nu, Dreng! Du husker vel paa, at Du taler med din Fader; se Dig lidt for, min Taalmodighed er det snart Slut med! Nu har jeg været i Byen i to Dage og overalt har jeg hørt Tale om, at Du er rig; det var allerede rygtedes langt ned ad Floden, saa noget maa der jo være om det! Det er derfor, at jeg er kommet. I Morgen skaffer Du mig Fingre i dine Penge! Jeg vil ha'e dem!“

„Jeg ejer ingen Penge!“

„Du lyver! Dommeren har sat dem ud for Dig, og Du skaffer mig dem h'er — jeg har sagt Dig, at jeg vil ha' dem!“

„Jeg ejer ingen Penge! Du kan jo selv spørge Dommeren, saa faar Du da Besked!“

„Ja, Du ka' tro. jeg skal spørge ham derom og han ska' nok komme til at punge ud enten han vil eller ikke. Hvormange har Du hos Dig? Frem med dem!“

„Jeg har kun en Dollar og den skulde jeg gærne bruge til —“

„Det er ganske ligegyldigt, hvad Du skal bruge den til. Op med den, naa skynd Dig!“

Han fik den saa og bed i den for at prøve, om den var ægte. Saa sagde han, at han vilde gaa ned i Byen for at faa noget Whisky; hele Dagen, sagde han, havde han været tør paa Tungen, skønt han lugtede som et Brændevinsudsalg. Saa klatrede han ud gennem Vinduet paa Halvtaget, men stak straks efter Hovedet ind igen og bandede endnu engang over mine Nykker og over, at jeg vilde være bedre end han. Da jeg omsider troede, at han var vel borte, viste han sig

paany og erindrede mig om Skolen og de læsterlige Prygl, der vilde vanke, hvis jeg mere lod mig se der.

Den næste Dag var han fuld og gik til Dommeren. Men denne vilde ikke ud med Pengene og sluttelig truede han med Proces, da han ingen Vegne kunde komme med ham.

Dommeren og Enken ~~ønskede~~ nu, at jeg skulde unddrages fra den Gamles Fadermyndighed, og at en af ~~dem~~ skulde indsættes som min Formynder. Det havde virkelig ogsaa været det fornuftigste, der var at gøre. Men der var nu en ny Bydommer, som ikke personlig kendte mit faderlige Ophav, og hans uforgribelige Mening var, at det var urigtigt at skille Slægtninge fra hinanden; han vilde ikke paatage sig det Ansvar at tage et Barn fra dets Fader. Derefter maatte den gamle Dommer og Enken lade Sagen bero og lade det gaa, som ~~det~~ kunde.

Dette var netop Vand paa min Faders Mølle og det gik ham rigtig til Hovedet. Han erklærede, at han vilde mørbanke mig, til jeg blev sort og ~~blaa~~, hvis jeg ikke straks skaffede ham Penge. Saa løb jeg til Dommer Thatcher og laante tre Dollars af mine egne Penge. Den Gamle fik dem, hvorefter han drak sig fuld, og lavede saadanne Gadespektakler, at han blev anholdt og puttet ind i Brummen i otte Dage. Dette havde ikke Nyhedens Interesse for ham, men generede ham heller ikke synderligt. Men selv om Politiet var Herre over ~~ham~~, saa havde han dog Herredømmet og Ejendomsretten over sin Søn. mente han, og det skulde han nok lade hele Byen og sin Hr. Søn vide. Han skulde nok holde sig skadesløs hos ~~ham~~!

Da den Gamle havde udstaaet sin Straf, erklærede den ny Dommer, at han vilde gøre et „nyt Menneske" ud af ham. Den Gamle tog han med hjem til Familien, gav barn rene. ordentlige Klæder. beholdt ham baade

til Frokost, Middag og Aften og sluttede saa at sige Venskab med ham. Efter Aftensbordet holdt de Andagt med ham og talte saa inderligt til ham om Afholdenhedens Velsignelse, at den Gamle tilsidst stak i at græde og erklærede, at han hele sit Liv havde været en uværdig Person, der havd'e handlet slet overfor sig selv og andre. Men nu vilde han vende om og begynde et nyt Liv og blive en Mand, som intet Menneske i Verden behøvede at se ned paa, naar blot Dommeren vilde støtte ham og ikke se med Foragt paa ham. Denne faldt ham om Halsen ved disse smukke Ord og græd af Rørelse og hans Kone stemte i med. Min Gamle forsikrede saa, at han i hele sit Liv var bleven miskendt af Verden; alt, hvad et saadant ulykkeligt Menneske i Grunden behøvede for at blive reddet var kun lidt Medfølelse. Og heri gav Dommeren ham Medhold, hvorefter de alle græd sammen igen. Da det var Tid at gaa til Ro, rejste min syndsbekendende Fad'er sig og udtalte:

„Se her paa denne Haand, tag den kun og ryst den inderligt. Den har engang tilhørt et Svin; men nu skal det blive anderledes. Nu tilhører den 'en Mand, som har paabegyndt et helt nyt Liv og hellere vil gaa i Døden end falde tilbage til sit gamle, slette Levned. Jeg beder Dem huske disse Ord, og at det var mig, som udtalte dem. Nu er det en ren og ærlig Haand, modtag mit Haandtryk og frygt ikke for at give mig det igen!“

Dommeren, hans Kone og alle Børnene trykkede ham nu i Haanden, og Fru Dommeren kyssede den endda. Saa skulde han skrive under paa et højtideligt Løfte — det gjorde han ogsaa, idet han kradsede tre Kryds paa Papiret. Dommeren gjorde en Bemærkning om, at denne Dag havde været den lykkeligste i hans

Liv og saa førte de i Triumf min Gamle til det allerbedste Gæsteværelse.

Men i Nattens Løb følte han sig forfærdelig tørstig. Medens alle sov, krøb han ud af Vinduet til Altanen og lod sig derefter glide ned ad en Tagrende. I Byen byttede han sin nye Frakke bort mod en stor Flaske Fuselbrændevin og bevæbnet med denne klatrede han atter op til sin varme Rede, hvor han paa sin ejendommelige Maade fejrede sin Syndomvendelse. Ud paa Morgenstunden vilde han igen forlade sit Værelse paa samme Maade, men, da han i Mellemtiden var blevet noget **dinglevörn**, faldt han ned fra Taget og brækkede Armen paa to forskellige Steder; han kunde ikke flytte sig ud af Pletten og blev et Par Timer senere fundet halvt ihjelfrossen i Sneen. Man skaffede ham den fornødne Pleje paa Sygehuset, hvor jeg nu vidste ham godt gemt i hvert Fald i nogle Uger. Men Dommeren maatte foranstalte en Slags **ligefrem** Oversvømmelse i sit Gæsteværelse, før der atter kunde være Tale om at tage det i Brug.

For den nye Dammer blev min Gamles „Omvendelsehistorie“ et saarbart Punkt. Han erklærede ved Lejlighed, at Folk kun kunde omvendes saa det forslog noget ved Hjælp af et Skud Krudt, han kendte i hvert Fald ikke andre probate Midler. Og jeg tror, at man maa give Manden Ret heri.

SJETTE KAPITEL.

Det varede imidlertid ikke længe, før den Gamle var lappet sammen og paa ny gjorde Omegnen usikker. Han gik til Dommer Thatcher og truede ham paany med Proces, da han ikke vilde ud med Penge'n'e, og

han fik den ogsaa paabegyndt. Derpaa skred han ind overfor mig, fordi jeg trodsede hans Forbud og besøgte Skolen. Han fik ogsaa et Par Gange fat paa mig og saa vankede der en dygtig Overhaling; men jeg fortsatte alligevel med at gaa derhen, idet det som oftest lykkedes mig at narre ham ved en List eller at løbe fra ham. Tidligere havde jeg just ikke betragtet Skolebesøget som en Fornøjelse, men nu fandt jeg det ganske morsomt, fordi det ærgrede min Gamle saa frygteligt.

Med Processen om Pengenes Udlevering gik det kun ganske smaat fremad, man syntes at være faldet i Søvn over den. Saa laante jeg af og til to eller tre Dollars af min gamle Dommer og med disse købte jeg mig fri for Prygl, som var lovet mig. Saasart han havde faaet Pengene i Lommen, anskaffede han sig en frygtelig „Bjørn“, og saa ofte som han gik rundt i denne lavede han Optøjer paa Gaden og blev spærret inde. Saadan ønskede han at leve. det passede lige for ham!

Men lidt efter lidt gjorde han dog Omegnen af Enkens Hus altfor usikker. Hun havde et Par Gange givet ham Advarsler og truet med at tilkalde Hjælp fra Naboerne, men lige meget hjalp det. Han blev kun rasende og fortalte, at han nok skulde vise, hvem der raadede over Huck Finn! Saa fik han en smuk Foraarsdag, da jeg mindst anede noget Ondt, Fingre i mig og slæbte af med mig til Floden og roed'e mig i en Baad over til Illinois-Kysten, hvor Skoven var tættest. Derefter bragte han mig til et gammelt Blokhus, som sikkert ingen vilde være i Stand til at finde, hvis de da ikke nøjagtig kendte dets Beliggenhed.

Her maatte jeg stadig blive i hans Nærhed og fik ikke den mindste Lejlighed til at stikke fra ham. Vi boede i dette gamle Bjælkehus og om Natten laasede han Dørene og lagde Nøglen under sit Hovede. Han ejede en gammel Bøsse, som han sandsynligvis havde

stjålet et eller andet Sted. Vi gik paa Jagt og Fiskeri og levede af vort Bytte. Af og til lukkede han mig inde og tog ned til Færgestedet, hvor han tiltuskede sig Snaps for Fisk og vort Jagtudbytte; saa kom han hjem og drak sig fuld; da var han fornøjet og jeg fik en Omgang Prygl. Imidlertid havde Enken faaet opsnuset, hvor den Gamle havde bragt mig hen, og hun sendte en Mand ud, der skulde befri mig for mit Fangenskab. Men min Fader drev ham nemt paa Flugt med sin Bøsse. Snart havde jeg vænnet mig til dette Liv, der i Grunden tiltalte mig; kun Pryglene kunde jeg ikke rigtig faa Smag for.

Der var jo en vis Behagelighed ved at ligge og drive og dovne af Hjærtenslyst der inde i Skoven, eller ryge og fiske, og saa lade Bøger og Lærere være det, de er. Saaledes hengik der to—tre Maaneder; mit Tøj var nu kun snavsede Laser og jeg kunde ikke længere faa i mit Hovede, hvorledes jeg dog havde kunnet holde Livet ud hos Enken, hvor man stadig skulde vaske sine Hænder, altid spise af Tallerken, rede Haaret pænt og gaa i Seng og staa op til bestemte Tider, — ikke at tale om, at man evig og altid skulde plages med Lektier, medens man maatte høre paa Miss Watsons Skænderier og Formaninger. Jeg *vilde* slet ikke tilbage til det tvungne Liv! Hos Enken havde jeg vænnet mig af med at bruge Eder, fordi hun ikke kunde lide at høre saadanne, men nu bandede jeg om Kap med den Gamle. Alt i alt befandt jeg mig rigtig godt derude i Skoven.

Men efterhaanden fik den Gamle altfor stor Færdighed i at bruge sin Stok; jeg var fuld af Strimer paa Kroppen og Buler i Hovedet. Og saa tog han ogsaa oftere bort og lukkede mig jinden Døre. En Gang udeblev han næsten i tre Dage. Det var en skrækkelig Ensomhed for mig; jeg troede allerede, at han var druknet, og at jeg saa maatte omkomme her af Hunger.